

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪНИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ, цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцка.

№ 12.

СРБИИ.

Одъ земаля славногъ царства,
Што пропаде на Косову,
Богомъ прва ты с' позвана
Да развѣишь славу нову.

Горке судбе тамногъ мрака,
На твоѣмъ драгомъ небу неста;
Ту потомка Лазаревогъ
Вапиоѣа суза преста.

Са слободѣ дичнимъ вѣицемъ
Ты си данасъ украшена.
Накъ си лепа к'о невѣста
Предъ олтаромъ усреѣна.

На глави ти круна трепти
Увѣиена славе вѣицомъ;
Ерѣ ты си е придобила
Съ твојомъ слогомъ и десницомъ.

Свакѣй каменъ есте име,
Кога сына ерца твога;
Што с' боріо за слободу,
Отечества милогъ свога.

И с' тога си свуда дична
Земљо драга Србу свакомъ;
И гдѣ Србинъ јоште страда
Са твојомъ се тѣши славомъ.

Надъ слободне горе твоѣ
И просвѣте сунце стигло,
Младо стабло справмъ нѣга е
Повисоко гране дигло.

Готовъ свакѣй и умрети
По примѣру отца свога;
У свакомъ се подмладіо
Србинъ вѣка Ђорђевога.

Будућности лепе зора,
Може л' бити да то не?
Есть, а боѣжъ благо око
Некъ надъ тобомъ майко бдіе.

На св. првозв. Андрију 1854.

М. С. Србкниа.

ТИГРОВА ПЕШТЕРА.

Пре неколико година доѣмъ у Перу, да по препо-
руки едногъ лондонскогъ друштва, тамошиѣ лагуме по-
одимъ. Пре него што самъ се у Европу повратити хтео,
нисамъ могао дуготракѣе путовањ дужъ обале атлант-
скогъ и мирногъ мора сасвимъ пропустити, а да любо-
питство мое тимъ неползуемъ и зато рѣшимъ се, да се
съ моя два садруга, Вартономъ и Линколномъ, на найвы-
шій и найзнатнѣй американскѣй брегъ Чимборасо попнемъ.

Првогъ дана преноћимо, у последнѣмъ индѣанскомъ
селу, а потомъ е нашъ путь по оной грдној и пустой
планини тамо амо кривудао. Я примѣтимъ како блистанѣ
вечногъ снега, кои врхъ брега покриваше, постепено у
густой магли изчезава. Индѣанци, кои су намъ за воѣе
служили, гледали су збуниѣно на ту маглу, и уверавали су
насъ машуѣи главе, да ће се страшна непогода надъ на-
ма излити. Нѣиова се брига съ предсказаніемъ на брзо
испуни: магла се нагло разсу, и почемъ сву планину обу-
зе, наиѣе одма нека мрачность; воздухъ быяше одвеѣѣ
топалъ, али зато опетъ толико влажанъ, да е и челикъ
на нашимъ сатовима зарѣао тако, да сатови више дѣй-
ствовали нису. Вода, поредъ кое смо ишли, сливаше се
усугубљномъ силомъ, и као волшебствомъ падала е най-
после са стѣна къ нашимъ левимъ безбройнымъ потоци-
ма, валяюѣи дрвеѣе и шушанъ, па шта више, и едну
грдну змию спопаде, коя се узалудно изъ све снаге упи-
няла да јој избегне. Громови су се орили у планинскомъ
одѣку; засѣняваюѣе муѣѣ продирају надъ нама и поредъ
насъ, облаке; то е тако изгледало, као да се у каквомъ
пламеномъ мору налазимо. Мы се подъ еднимъ великимъ
дрветомъ склонимо, докъ е меѣутимъ еданъ одъ наши
воѣа за насъ болѣ прибѣжиште тражіо. Онъ се скоро
поврати и извѣсти насъ да е едну пространу пещтеру на-
шао, гдѣ ћемо моѣи заштиту противу гнѣва природе на-
ѣи. Мы поѣемо одма къ истой пещтери, и доиста наѣе-
мо е, но не безъ велике муке и опасности.

Буря е съ тако ужаснимъ шумомъ беснила, да еданъ
другогъ не могао чути шта говори. Я при уласку у пе-
штеру станемъ, и крозъ дугачку и узку одушку гледао
самъ ужасно позоріе на полю. Видіо самъ како найвы-
ши кедри падаю, или се као трска тамо амо люляю; май-
муни и папагаи, одломлѣнимъ гранѣмъ поубіяни — лежа-
ли су по земљи. Потоци постадоше рѣке, просѣцаюѣи
на све стране планину. Бадава се я трудимъ ово велико

позоріе описати, ерѣ само онај, кои јужну Америку зна, може себи оваково што представити. У овомъ, съ правомъ тако званомъ новомъ свету, могли бы помислити, да природа јошть сву снагу младости притяжава, а међутимъ чини се као да е на старомъ свету задремала или е збогъ старости већ и заспала.

Чимъ страовита буря мало попусти, изиђу наше вође напољ, да виде, еда ли е могуће да нашъ путъ продужимо. Пештера, у којој смо се налазили, была е тако мрачна, да одъ улазка у пештеру, даљ ни еданъ коракъ нисмо видети могли. Докъ смо се о недоумњию нашегъ стана разговарали, буде наша пазљивость потрешена хукомъ и страотно тужнимъ звукомъ, кои изъ дубљине пештере къ нама продираше. Вартоњ и я прислушкивали смо съ ужаснимъ чувствомъ звукъ, а Линколнъ, нашъ неразсудный младый пріятель, легне потрбушке и увуче се съ еднимъ ловцемъ именовъ Франкомъ даљ у дубљину пештере, да види какво е то урланѣ.

После неколико тренућа, испу зачуђенимъ гласомъ и поврате се натрагъ, и обоица су по едну прекрасно шарену мачіе величине, зверку, која имадоше врло оштре зубе, у наручю послали. Очи су имъ были граорасте; имали су дугачке канце на шапама, и као крвь црвенъ звикъ, висіо имъ е изъ челюсти. Текъ што иј Бартоњ погледао, одма повиче: „Праведный Боже! Мы смо у пѣћини едногъ. . . .“ Но напрасно буде прекинуть гласомъ наши вођа, кои съ викомъ „Тигарь! Тигарь!“ напољ утекоше, и брже болъ съ невѣроватномъ брзиномъ погну се на еданъ высокій кедарь, кои е поредъ пештере стаю и у његово гранѣ прикрию се.

Тай изненадный стра готово ме окаменио, и као изванъ себе счепамъ мою пушку. Вартоњ дође одма къ себи и викне, да му помогнемо, да тесный улазакъ у пештеру съ еднимъ великимъ каменомъ затвори, кои е на срећу врло близу лежао. Помысао све већма приближуюће се опасности укрьпи наше силе; ерѣ мы већ ясно слушамо риву зверке, и пропали бы да е стигла пре него што смо успѣли каменомъ врата затворити. Нашъ посао небыаше јошть ни окончанъ, и мы већ угледамо споля, како у великомъ скоку долази Тигарь; између шупљине и камена остала е една руна, крозь коју смо тигра главу видели, како насъ е сѣваюћимъ очима сматрао. Њгова рика орила се у дубљини пештере, и њгови штенци одговарали су му тугуюћимъ муклимъ гласомъ.

Страовитый неприятель нашъ у почетку покушавао е, каменъ са снажнимъ своимъ канцама подићи, и съ гласомъ одтурити; бесполезность овогъ усиљаваня умножаваше му ярость. Риву продирућомъ хукомъ, и њгове ватрене очи изгледале су, као да светлость у мраку просицаю. У еданъ ма быо самъ готово склонѣнъ сажалъвати га; ербо њга е чувство родительске любви на ярость побуђивало. „Време е, да се на њга пуца,“ рече Вартоњ сасвимъ ладнокрвно, „куршумъ ће му садъ крозь мозакъ проћи, и тако јошть имамо надежду ослободити се одъ њга.“

Франкъ счепи свою двоцевку а Линколнъ свой пистоль, обоица управише цеви у растоянью на неколико педљи одъ Тигра, и заедно уеданпутъ скрешу. Но ни

една пушка неувати, баруть на валяма быо е покисао, и докъ су га Франкъ и Линколнъ истресали, постара се Вартоњ самномъ заедно нашу справу за баруть потражити. Тако е мрачно было, да смо тамо амо све пузити и пишати морали. И кадъ се я къ малымъ тигрићима приближимъ, чуемъ њку звуку и на скоро спазимъ, да се зверке съ рогомъ одъ барута играю. По несрећи съ њвовимъ канцама одврнули су были чепъ, и баруть савъ по мокрой земљи тако се просуо, да намъ више ніе могао быти одъ потребе. Кадъ ово видимо, почнемо очаявати.

Готово е све изгубљно было. Вартоњ стави се кодъ камена кои насъ е закланяо, и бацаше свой смѣлый погледъ на сѣваюће очи нашегъ неприятеля, Младый Линколнъ у своемъ очаяшо непрестано е викао и псовао; а Франкъ, кои найвећу ладнокрвность притяжаваше, узедну штранъгу, коју е у торби носіо, и пође, безъ да е коју речъ проговоріо, у дубљину пештере. Наскоро чуемо едну загушљиву вику, и Тигарь, кои е такође чути морао, збуни се на то и већма почне бѣснати. Онъ часъ оде часъ дође предъ рупу свое пештере, и изгледаше яростно; наипосле стане, обрну къ шуми главу, и ужасну риву подигне. Наше индійске вође употребе ово магновеніе, да съ высине дрвета, на комъ су се налазили, на њга са стрѣлама гађаю, и доиста га погоде, али одъ дебеле коже одскочише стреле, само една забодѣ се у око; на то скочи Тигарь на дрво, и када е са шапама стабло зграбіо, устремивши се на высину њгову, чиняше се као да ће изъ корена истргнути кедарь. Но почемъ му срећа послужи, те се стрѣле ослободи, мало се смири, и опеть стане на одушку пештере.

(край слѣдую.)

КАКО СУ СТАРИ РИМЛЯНИ

освоявали толике државе и покорили толике народе.

Ни една држава непрети толико другима съ освоеніемъ, као она, која се налази у страховитости грађанске войне. Ту сви грађани постану солдати и кадъ се послѣ повраћеногъ мира сыле саедине, онда ова држава много болъ стов, него икоя, гди се налазе само миролюбиви грађани. Осимъ тога у грађанскимъ войнама укажу се велики мужевн, ерѣ се у обштой забуни появе они, кои имаю заслуге, и кои сами себи мѣсто изберу. То е быо главный основъ величине старогъ Рима.

И у найвећој срећи, кадъ обычно човѣкъ самъ себе пренебрегава, римскій е сенатъ свагда дубоко мысліо и радіо; и докъ е войска све обальивала, сенатъ е на землю притиснуо оне, кои су већ были оборени.

Сенатъ се подигао као глава и судія свою народа и држава. Онъ е давао саюзницима едну часть земль побѣђеногъ народа: тако су Риму привржени были краљви, којі се Римъ мало бояо, а много се одъ њи надао; а ослабіо е друге, одъ кои се ничему надати ніе имао, а много се њи бояо.

Помоћу саюзника Римъ е войну противъ неприятеля водіо, али найпре су были уништожители уништени.

Кадъ су имали више неприятеля на врату, то су онда заключили миръ са слабымъ кои е себе за срећна др-

жао, што е миръ добио, незнаюћи, да е съ тимъ само сво-
ю пропасть одложио.

Будући да су Римляни превелика зла непријатељу на-
носили, то нису никадъ саюзи противъ њи заключивани,
еръ они кои су одъ опасности удалѣни были, нису хтѣ-
ли, нѣой се приближити, зато су рѣдко войну примали, а
Римляни су увѣкъ водили войну у згодно време, како имъ
е, и съ коима имъ се угодно свидило.

Римскій обичай быо е: увѣкъ господарски заповѣ-
даюћи говорити; нѣюви посланици, кое су они къ наро-
дима шилили, кои римску силу јошть нису были осетили,
занста су были злоставѣни, кое е сигуранъ поводъ быо
къ новой войны.

Будући да они никадъ нису миръ искрено заключи-
вали, и будући да су нѣюви уговори мира, у намѣри све
захватити, само были одлаганѣ войне, то су они такова
условія полагали, коя су увѣкъ пропасть државѣ, коя е
на то пристала започиняла.

Почемъ су већъ были унищили войску непријате-
ля, онда су они упропашћивали њѣгову финансию, подъ
изговоромъ, да имъ се воени трошкови изплате; то е
быо новъ родъ тиранства, кои е непријателя приморавао,
да съ великимъ данкомъ удручава свое поданике; съ тимъ
да губи нѣюву приврженостъ и любовь.

Кадъ су Римляни съ коимъ непријателѣмъ миръ за-
ключили, онда су они едногъ одъ браће или дѣде непри-
ятельскогъ владателя у залогъ узели; то имъ е давало по-
водъ и средство, да могу кралѣвство по вољи узбуня-
вати. Ако су кодъ себе имали наслѣдника престола, то
су онда съ тимъ плашили владателя, ако ли су кодъ се-
бе имали каквогъ манѣгъ принца, то имъ е онъ за ору-
дѣ служію, да су кодъ непријателя народне буње подра-
њивали.

Премда е была титула нѣювы саюзника само еданъ
видъ робства и поданства, ипакъ су странни народи и
владатели съ тимъ се радо поносили, еръ, кадъ су ви-
дѣли, да два разна народа войну воде, премда никаква са-
юза ни заплетке съ иеднымъ имали нису, то ипакъ нису
мировали, но ишли су противъ слабѣгъ. То е быо јошъ
старый римскій обичай, кои се укоренію у нѣювой дипло-
маціи, у почетку у войны између малы варошій, а доцнѣ
између велики сыла.

Нѣюво (римско) постоянно правило было е: *дѣлити
или посваћати* (:divide et impera:) Тако е Римъ укинуо а-
хейскій саюзъ у Грчкой, и римскій сенатъ быо е заклю-
чио и заповедію, да се свака варошъ у Грчкой, коя е пре
тога была у ахейскомъ саюзу, по собственымъ законьма
управля, као една независима држава.

Удалѣну войну нису Римляни никадъ хтѣли водити,
докле годъ нису себи набавили каквогъ саюзника близу
свогъ непријателя, когъ су хтѣли напасти, тако, да е у-
вѣкъ таковый саюзникъ свою войску съ нѣювомъ саюзію
и будући, да нѣюва войска у томъ случаю ніе никадъ
знатна и многобройна была, то су они свою другу вой-
ску издржавали у саюзной провинціи, коя е непријатељу
наиближа была, и трећа нѣюва войска стояла е у Риму,
увѣкъ спремна за марширанѣ. Тако су они свагда врло
малу часть свое войске военимъ опасностима излагали, а

нѣюви непријателѣ морали су цѣлу свою воєну сылу на
еданпутъ судбини воверити.

Римляни су кадкадъ у уговорима мира употреблява-
ли сумнителна израженя свогъ езика, коя се могла на два
или више начина толковати; а кадкадъ су еданъ уговоръ
по своіой ѣуди толковали.

Кадъ е римскій ѣенераль, къ миру приморанъ, при-
мирительный уговоръ заключію, то се онда сенатъ, кои ни-
кадъ ніе хтѣо одобрити такове уговоре, съ тимъ миромъ
ползовао, боль се за войну приправію и онда е воеванѣ
продужію.

Народи и кралѣви сами су себе упропашћивали, ши-
ляюћи на поклонъ своя богатства у Римъ; и римски ѣе-
нерали узимали су одъ побѣђеногъ непријателя што су ви-
ше могли злата и сребра, и у свомъ триумфу сенату пре-
давали, тако да се съ тимъ свака окончана война и за дру-
гу доидућу постарала; да е една война давала средства
другой.

Римляни су чекали, да се сви народи као слободни
саюзници њима повиновати обвикну, пре него што запо-
чну владати као съ поданицима. То е быо полаганый на-
чинъ осваиваня; они су побѣдили еданъ народъ; доста
имъ е было, да га по мало ослабляваю, кадъ е приморанъ
быо примити римска условія мира, коя су га подконавала,
да и самъ ніе ни осѣhao; ако се таковый народъ хтѣо
подићи, то су га они онда јошъ више удручили, и онъ
е пао у римско поданство, безъ да се може опредѣлити
време, кадъ се нѣгово поданство започело. Тако Римъ
управо ніе быо ни монархія, ни республика, но глава тѣла
свію народа, цѣлогъ свѣта.

Лудъ е онай освоитель, кои хоће да све народе под-
вргне подъ своима подобне законе и обичае; то ніе ни на-
што; еръ подъ свакимъ начиномъ правленія може се по-
виновати; зато Римъ ни едномъ народу ніе сыломъ наме-
тнуо римске законе и обичае; народи нису никакве опа-
сне саюзе противъ Рима чинили; збогъ нѣюве обште по-
корности према Риму сачивявали су они сви едно тѣло,
сви су были Римляни, безъ да су были *саотечественници*.
Сыла е была у Риму, а право у народима, празно пра-
во независимости слабы народа и држава.

ЗАЧИНИ.

Любите свое отечество, и оно ће васъ любити.
Ко жели да се одъ плуга обогати, мора самъ орати.
Много поверенѣ у друге, упропашћуе поштене люде.
Една мала небрежливость, може великой несрећи
довести.

Треба се чувати одъ малы трошкова, ербо една ма-
ла рупа на лађи подави сву лађу.

Ко купуе оно што му нетреба, продава ће и оно што
му е нужно.

МРВИЦЕ

— Наполеонъ 1. ніе ништа држао на пріятельство; и
то найслађе човечіе чувованѣ, ніе онъ осѣhao. „Прія-
тельство“ говораше онъ често, „ніе ништа друго него
една речъ. Ни за саму мою браћу немаримъ. Дироку самъ

нешто мало наклонѣвъ, само зато, што има сталанъ характеръ, што е строгъ и у свачему ладанъ, и што нигда неплаче; али и я самъ уверенъ да немамъ ни едногъ единогогъ правогъ пріятеля, па ми ніе ни найманъ стало зато — ербо, докле годъ будемъ ово што самъ; и докле годъ владамъ, имаћу свагда таковы люди, кои ће се претварати да су ми пріятельи, а правый мой пріятель, то е срећа.“

— Два руска офицера живили су одъ дугогъ времена у врло великомъ непријатељству. Еданъ е одъ нѣи двоице іошъ лане у Кримъ био посланъ. Кадъ пакъ и овај другій са своимъ одѣленіемъ у Севастополь дође; изађе предъ нѣга, онај офицеръ съ коимъ е у свађи живіо, узме га пріятельски за руку и изведе га на шанаць одакле се могао логоръ саюзника видети, и загрливши га рекне му: „Ено погледай, тамо су твои непријетельи, а овде немашъ ни едногъ непријетеля.“ И тако се помире.

— Руско царство растло е врло брзо. 1476. године было просторъ руске државе само 18 хиљада квадратны мила, и 6 милиона жителя. 1505. год. 10 милиона жителя. 1584. год. 12. милиона. 1689. год. 15 милиона — 1725 год. умре великій Петаръ и остави основано велико царство одъ 20 милиона жителя. При смрти царице Катарине 1796. год. было е 36 милиона. 1825. год. кадъ е царъ Александеръ умр'о было е 57 милиона жителя. — Сада пакъ руско царство има 343.240 квадратны мила, са 67.161.350 жителя. Самы правы Руса има 47 милиона, а свега Славена у Русіи има 54.800.000. у мирно доба (на примѣръ 1852. год.) имала е Русія 1.120.400 войника.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

7. Фебр. на представленіе Попеч. Просвѣштенія, постављенъ е М. А. Симићъ за пр. Секретара а Л. П. Ненадовићъ за пр. Столоначалника, Попеч. Просвѣштенія; — а Јованъ Ристићъ за протоколисту суд. одѣл. княжеске канцеларије.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Обадва княза (влашкій и молдавскій) изјавили су, да они неће моћи 7 хил. войника дати Порти у помоћ. Почемъ до садъ цела регуларна войска у влашкој састаяла се изъ 4665 люди, а у Молдавіи само 2280 люди. Али ипакъ многи држе за цело, да ће войска изъ оба та княжества, идућегъ лета, нѣи да се туче.

— Руси престали су већъ више маширати у Кримъ; али сва полеженя поредъ Дунава подкрепљена су съ войскомъ.

— Сулина (ушће дунава) већъ толико е очишћено, да лађе безъ никакве препоне могу излазити у море.

— Руска войска добила е заповѣсть да се повуче са аустриске границе.

— Изъ Енглеске пишу: да е Палмерстонъ писао Шефу полицие Ришарду Майни, да 2000 свои пандура спреми да се у Кримъ навезу.

— Ковачи изъ Лондона отишли су у Цариградъ, да тамо лађе поправаљу.

— У Паризу офицери држе за цело, и явно говоре, да ће се почети ратъ између Француске и Прајске.

— Говори се у Паризу да е царица трудна. И да ће царъ Наполеонъ нѣи у Лондонъ.

— У целомъ аустрискомъ царству побольша ће се станъ апсеника; већъ е о томе и проектъ начинѣваъ.

— 19. Јануар, изпали су опетъ Руси изъ Севастополя ноћу, заробили су 3 офицера и 7 непријетельски солдати.

— 19. Јан. савѣтовали су се руски предводители у Криму. И Остенсакенъ продрео е врло тежко са своимъ миѣніемъ, де се непрестано и у будуће држе у одбранителномъ станю; и доказао е да саюзници мораю на нѣи юришити, а да е већа опасностъ за оне кои на бедеме и топове юрише, то свакій зна.

— Свега руске войске у Криму има 148 баталіона пешака, 40 хил. коняника, и 41. батерія топова; нерачунаюћи войску која се у Севастополю налази.

— Прајске новине одъ 1. Фебр. опровргаваю ону, у другимъ новинама разглашену вѣсть: да е Прајска са западнимъ силама, заключила некій особитый уговоръ.

— *Фрелд. благъ* явля: „да е 30. пр. м. изашао у Петербургу одъ цара рускогъ манифестъ, у комъ се заповѣда да се савъ рускій народъ оружа.“

— Одако у Риму Папа Шіусъ деветый папуе, умрло е 30 кардинала.

— Управитель вароши Лондона (лорд-маіоръ) био е казнѣвъ зато, што ніе снегъ испредъ свое куће почистіо.

— Монитеръ явля: да е 30 хиљада Турака, извезено у Евпаторіо.

— Вѣсть изъ Севастополя одъ 23. Јан. гласи; да су Руси разрушили неке обсадне справе. Руси испадаю изъ Севастополя сваку ноћ, и кадъ кадъ выше, кадъ кадъ манъ штете, учине саюзницима.

— Телеграфска депеша ербски новина явля: да ће 5. Фебр. изъ Лондона Руселъ поћи преко Париза и Берлина за у Бечъ; и одъ Русіе доћи ће Титовъ, да се о миру договараю. —

— Царъ аустр. подаріо е Франц. министеру иностраны дѣла орденъ св. Стефана, а посланику франц. у Бечу вел. крестъ Леополда. Царъ французскій одъ свое стране дао е ордене аустр. министеру иностр. дѣла, и аустр. посланику у Паризу.

— Све новине потврђую, да се руска войска непрестано повлачи са аустриске границе; да бы(ако буде обштый ратъ) свое непријетель на Висли дочекали, гдѣ имъ е лакше тући се, ербо тамо имаю свои градова.

— Изъ Багдада чуе се, да су курдистански побунѣнници заузели варошь Паку, и све христіяне и еврее потукли. Губернаторъ багдадскій Решидъ-паша, отишао е съ войскомъ противу побунѣнника.

— 16. Јануара давали су офицери французски у Паризу часть офицерима аустрискимъ, што су са графомъ Кренвилломъ дошли, при той части напо е еданъ франц. офицеръ, за здравль аустриске войске, између осталогъ, рекао е у той здравци: „То ће быти нашъ поносъ, да се упоредъ са аустрискомъ войскомъ боримо.“ Здравница одъ стране аустриски офицера, была е исто тако одушевљена и искрена.

— Цѣла войска у французской, која е сада за ратъ готова износи на 600 хиљада.

Течай: цванц. 128 гр.; дукать 5 фор. 57. кр.